

**Proč jsi
začala psát
básně?**

Vnímám to jako kus mě, kus mojí duše, jako jakýsi střep. Ten střep chce najít poznání a pochopení, i když ví, že je to jen patetická představa a nikdy nemůže být dostatečně naplněná. Pokud bych to měla brát z vyššího nadhledu, je to volnost všech mých pocitů, myšlenek a pravd. Mohu být sama se sebou, vnímat tiše čas, pozorovat svět svýma očima a prostě být.

**Co ti dává největší
inspiraci?**

Ve všem kolem sebe vidím inspiraci, na každou věc se dá nahlížet určitým způsobem a tvořit z ní představy, takže není jednoduché odpovědět konkrétně. Jsou to asi rozpory, které vnímám jako podstaty skutečnosti a sebe. Hledám takové vnitřní naplnění či souznění. Co se umělců týče, pak určitě vycházím z věčného Vladimíra Holana, dále mladého surrealisty Jana Horského z České Lípy a z alternativních zpěváků současné scény, jmenovitě Jana Váňi, Dvuhlavýho kluka, Člověka krve...

**Co tě v psaní
posunuje?**

Všímat si, být věčným pozorovatelem a pokoušet se dát slovům kus sebe. Nechat duši volně plynout. I když je většina věcí taková „do šuplíčku“, mám pocit, že odbourávám svůj prvotní odstup a pomalu se nebojím něco posílat, jak se říká, do světa. On je to ten rozpor v duši. Nemyslím si o sobě, že jsem nějaký skvělý umělec, který vyniká v psaní. Snažím se nad tím nepřemýšlet. Nesrovnávat své texty s jinými, protože ty mé jsou mi vlastní, jsou to mé obrazy a pocity – a ty jsou přece nezaměnitelné.

Eliška T. (*2006) pochází z Podbezdězí. Její poezie představuje introspektivní meditaci o hledání vnitřní rovnováhy, existenciálních konstantách a pomíjivosti, stává se prostředkem ztišení i doteku s tím, co nelze vyslovit. V soutěži Ortenova Kutná Hora (2024) s ní obsadila 3. místo, dále se věnuje tvorbě autorských písní.

převzato z revueprostor.cz
/redakčně upraveno/

Básnířka prošla poměrně rychlým uměleckým vývojem: ještě v prvním ročníku svou poetiku hledala, ve druhém přichází období osobité poetiky, ve třetím již vyniká suverénní tvorbou v oblasti lyriky i lyricko-epického modelování. Popisovat autorčinu práci je zbytečné, velice dobře dokáže své místo v literatuře definovat sama (viz medailon a úryvky z interview). Téma, jazyk i forma jsou natolik originální, že nesnese než přibližný opis.

Uvedené příklady tvorby, která se zejména v posledních letech rozhojnila, takže patřila autorka svého času k nejpłodnějším osobnostem Akademie, dobře demonstrují tento organický, i když intuitivní vývoj. *Verše* (2022) jsou již odpoutané od původního beatnického jazyka prvních pokusů, *Sudolicho* (2024), *Zaklínání* (2024) a *Rudiment* (2024) dokazují, jak autorka úspěšně nachází obrysy svého světa, hluboce mystického, v němž jazyk stává se zbraní, totemem i zkušeností. Mistrovství v této poloze pak představují *ta tam* (2024) a zejména náročný *triskeleton* (2025).

Ve školním roce 2023/2024 získala za ukázkou ze své poezie ocenění v kategorii Poietikos: „Za vynikající příklad básnického hledání v příspěvku *Sudolicho*.“

Obsah

Verše (2022)

poezie

Sudolicho (2024)

poezie

Zaklínání (2024)

poezie

Rudiment (2024)

poezie

ta tam (2024)

poezie

triskeleton (2025)

poezie

Níže uvedené básně budou procházet pouze čtenářskou reflexí, a proto je ke každé z nich připojen pouze jeden námět k úvaze.

1. Tvoje nedokonalost jako zlovolné nařízení těch druhých a neznatelný zákon existence, který hledáš.
2. Jsi tvořen protiklady, které však nemusí být v opozici: někdy si pomáhají, jindy soupeří; jeden bez druhého není.
3. Svět kolem a ty – v těchto spojených nádobách dochází k pomalému úniku kapalin.
4. Tvůj původ – cítíš ho, voláš ho, ale jeho jméno neznáš.
5. Výrazy, které každý den používáš, nevyjadřují skutečnost, jen ji opisují – existují však slova, která to dovedou, jsou zakázaná, nebo ztracená.
6. Mysl a duše spolu stále komunikují, jde však o stejnou řeč?

Verše

*mezi tím vším je rozlité tělo
a tobě padají rukávy a nemůžeš se posbírat*

*vždyť víš, co myslím...
nekončící časoprostor;
nekončící ticho; věčný já!*

Sudolicho

*to co si v sobě člověk nosí
přechází mimo uvnitř nás
a dělí celou věčnost až se zalykáním*

*je prázdnota která se nikdy nezaplní - - -
- - - a jsou také pravdy které se nikdy nepřiznají*

*a už vůbec ne mimo člověka
odevzdat ze sebe před boha činy
zasvětit tak život
životu*

*je mi zvláště smutno
nezbývá než podrobit se zkoušce odolnosti
vzednout a vdechovat prach
na svou těžkou surovost
být příliš v rozpolcení a příliš z mládí
abych se nestyděl když procházím kolem odrazů
pak se v nich mihotám a nepoznávám ani při důkladném prozkoumání
do paměti vrytou tvář*

*když orosí se sklo - - - jsem ještě věru živ
došel jsem k poznání:
důvěrně umím pozorovat jen hloubky
nikoliv povrchy*

*občas se pak přistihnu jak hledám slovo
odkaz pro to co v nás odchází
a nikdy ne naopak
na bolavou duši je i jedno z těch příliš
smlčet ho tak a dovést k unesení
nalézat pořád dokola jednu a tu samou skutečnost
ne
nemám už zhola žádné pravdy*

*to odcházení je nejhorší
a jeho zkomolení – neutichající pocit že něco schází
stydím se znovu před světem*

*jsem to já kdo prahne po mlčení
tisknu jej k sobě ke své hrudi
a ptám se
na kolik vzdáleností odložit čin*

*stojaté vyplakané břehy sepnout
a zas ta kalná voda
– tak blízko a přece uvnitř nás
nachází rozpoložení
přijít na krok a vidět skrze sebe dovnitř ven
poslat se po proudu jako se odesílá
odvěká otázka rozumu a citu - -*

*stínohry naráží o odvrácenou hranu skutečností
přetvořit všecek proud z těla ven
a nenechat ho tentokrát propustit zemi
ale zacelit ji
obalit se do vrstvy staniolu a pro jednou se vidět kolem dokola
vratké jistoty a ticho které drtí
je to nedosah
nepřeklenutelná propast na důkaz citlivosti*

*občas je mi tak smutno
pak láme mě nepřítomnost hlučící v mrazu
jako řeka snažím se nezatvrdnout*

*soukám se do definic
ve slovech nejsem ani zdaleka tak bezprostřední jako v činech
a přesto
přijdu si jako stará almara po záplavách
zaspat ten pocit a upěchovat jeho rozměr
do jalovosti*

*je večer
za břehem dopadá poslední z mých přání
a pořád ve mně cosi hrudí*

*je prázdnota která se nikdy nezaplní - - -
- - - a jsou také pravdy které se nikdy nepřiznají*

jsem svůj nejpřísnější soudce.

zaklínání ii.

uniká obzor

o čem se nemluví

a nikdy nevědělo

takovým pohybům nejde vepsat kudy

kam

co není a ozývá se

mlčení prostoupí a utvoří se

malá ozvěna z ticha

{(((oOoooOOooΩ}}}})))))

zaklínání iii.

tam venku

stojím na špičkách

a doma nevydržím ani v pokolení

z té závratí

dá slyšet každé slovo

nehybná konstelace

až odevšad půjde réva

treláže zaniknou a rozprýští se

i já zaniknu

a vytratím se mezi obrovskými stromy

vždyť odedávna rostu v místě protínání

*a jejich šumění – poslední impuls – přesně seskládaná mozaika
budiš se ve světě který nic neokružuje a neohroží*

*křehkosti a prostríhy
všechno co jsme si neřekli
krystalicky čistý zařikání – vitriol nad umyvadlem
naše slova jako kepr
do sebe zapadají*

*zbytečná roztahanost
všechno je to až moc kolem a ne tam
ona není z těch
k nimž se snad chodí naposledy
ale doznívá
a šumí*

*a poslední puls – přesně seskládaná natřikrát mozaika –
budiš se ve světě který nic neokružuje a neohroží*

budiš se ve světě který nic neokružuje a neohroží

budiš se ve světě který nic neokružuje a neohroží

budiš se?

Rudiment

jak se odklínit

a vykřesat ze sebe

poslední náznaky světla?

noc zvoucí k prostoupení –

obrazy protlé na věčno jako amen –

přidrž se ještě dlaněmi

proslzet se až k ukládání

co slyšíš když ne ticho

samotu

tropy

co slyšíš když ne vodu

prudkou jako zavzlykání

drnčící ještě čímsi o zuby

v liniích přesně za sebou

a rozbřeskem dávno

tam

navrátit do sebe rudiment.

vždyť někde v sobě to pořád máme

a tušíš jako každý

kudy se pro něj člověk zhroutí

dříve tak na míle daleko

*a nikdy sobě vlastní
přivede tě k tomu:*

*nalézat svoji polohu vody
oddát se jí
to echo stále čím dál širší
prosvítí tě a ihned víš...*

*na těchto místech jsi kdysi stával
a nevěřil bys ani
tomuto dni
natož tehdy*

tvou hlavou projde řeka.

ta tam

snížit se

a chodit před sebou

na úrovni vody

čeření skrze rty

protéká stavba věty

hledáš co můžeš ještě říct

a kol

šumění

není to tady

ani tam

není to vůbec o dotyku

pámelníky

dětství

okrouhlá jablka

až pak to nalezneš.

triskeleton

za kopci vládne — menhir
bod do něhož cosi směřuje
a klenutí—relikvie
tam dojít znamená mlčet
tam dojít znamená zpoza mluvící vítr
hřmot
tedy požehnání

skeudenn an ene en dour kloar
odraz duše v čisté vodě
spatřuješ
kůži z kaolinu

ostří
na zubech

abraze
veskrze náznak života
zatavený pevně do morku
do žil
do těla
a v nitru... ni cizost ni doznání
jen koloběh — převažující se slza
stín tisknoucí k zemi
ta nevyslovitelná tíha že před sebou
neutečeš
v zádech úpící podobenství
obnažující se tělo v rytmu přílivu

trouz sioul ar soñjoù
tichý hluk myšlenek

trouz sioul ar soñjoù

trouz sioul ar soñjoù

až přijde svatojánská noc
odrazy—stíny padnou tobě v ústrety
jako když rázem zatají se dech
obnova; očista; znovuvrůstání
nezbyde než pohroužit se v ticho
ve vnitřní malost složit prostor hlasu
a proudy vedoucí v řeku

až přijde Samhain
něco se v tobě bez zdánlivosti pohne
poznáš ten monotón
poznáš ho po vdechu
poznáš ho v sobě
a vůkol tam

tma

cáry a v tváři
určení

důvěrně víš o co
nebo spíš o koho jde
odchází zpátky do své země
a v jeho krocích ukryt zní
přelet kormoránů nad kromlechy

formace kříž

až přijde k tobě
budeš to ty a celý zase znovu
až přijde k tobě
war ar mor
na moři

skeudenn an ene en dour kloar
trouz sioul ar soñjoù
war ar mor

war ar mor an avel!

